

Dijital Tahakküm

Çok kolaydır. Cebinizden çıkartıvereceğiniz küçüklükte, hatta bir cep telefonu kadar yakınınızdadır. Hiç bir karşılık ödemezsiniz. Bir dijital kamera reklamının emrettiği gibi: 'Düşünme, Çek'. İşte tam da şimdi, en çok olmanız istenilen halinizdesinizdir: Avanak! Siz bile çekebilirsiniz. Şuradan bakıp, şuraya basıyorsunuz ve anında ekrana çıkartıyorsunuz. Evet, anında.

Tam da kapitalizmin teknoloji vasıtasıyla size hayat boyu buyurduğu tempoda: Anında!

Her şey, son derece kusursuz, kontrol altında, müdahale edilebilir, sınırsız, interaktif, hızlı ve kolay olmalı. Hiç bir şey kaçmamalı. Fotoğraf çekim sonrasında da manipülasyona açık olmalı. İnsanı 'hiç'leştiren tüm bu faktörlerin lakaytlığı, tutkuyla bağlanılan köleliğe ve teknik mükemmeliyete dönüşür. Oysa fotoğrafçının kaygısı, teknik mükemmeliyet değil, sosyal sorumluluk ve doğaya duyduğu saygı gereği anlatmak istediği konuyu en iyi şekilde anlatabilmektir. Bunu, teknolojinin insanı yabancılaştıran teknik kaygılarıyla değil, hassasiyetle muhafaza ettiği insani değerleriyle yapar.

Hemen alınması gereken daha üstün teknik özelliklere sahip yeni modeller fotoğrafçıyı sürekli dürter: 'Hadi al beni!' Artık fotoğraf makinesi, anlatmak istediğiniz şeyi anlatacağınız bir araç olmaktan çıkıp sürekli bir tüketim nesnesi olan dijital kayıt makinesi halini almıştır. Her yüceltmenin tapınmaya dönüşmesi gibi bu kısır döngü de, sürekli yeni modeller hayal eden tatminsiz ve mutsuz insan tipini, dijital fotoğrafçıyı yaratır.

Tam da kapitalizmin teknoloji vasıtasıyla size hayat boyu buyurduğu tempoda: Tüket!

Hayatının son sekiz yılını fotomuhabiri olarak hikayelendiren biri olarak bu gün dijital kayıt makinesi sahibi oluşumun birinci yılı doldu. Bir yıl yapış yapış bir huzursuzluk duygusuyla geçti. Geride yüzlerce Cd, monitör başında geçen saatler ve bilgisayarın yazdığı Cd ile birlikte kaybolan korkularım kaldı. Artık arşivime, ağırlığı bana huzur veren dia dosyaları arasından değil de Cd çantalarından ulaşıyorum. Her defasında dijital şeytan 'ya bilgisayar okumazsa' diye fısıldıyor kulağıma. Her defasında 'ohh işte okudu' diye sesleniyorum şeytanıma. Her defasında kinlerimiz daha da biliniyor. Biliyorum, ruhumu şeytanıma teslim etmeden huzura kavuşamayacağım. Bu yazıyı buna sebep yazıyorum. Birilerine ne yapsam da kurtulsam diyebilmek için. Dijital şeytana tam itaat edemeyen ruhumun huzursuzluğu nasıl giderilir diye sormak için.

Oysa ben, hala o günlerin esrikliğindeyim. Çektiğim fotoğrafı günlerce, gecelerce hayal ederek yuvarlanıp durduğum hatıralarımın birinden diğerine salınıp duruyorum. Meleklerle danıştım hep. Pozlamayı doğru yaptım değil mi? O gördüğüm an değil mi? Her kare için ayrı ayrı sorular sorardım. Merak ederdim. Heyecan duyardım. Çekimdeyken her gece yatmadan önce tekrar tekrar sayardım. Toplam altmış makaraydı. Dün yirmi yedi. Bugün sekiz. Altmış eksildikçe ve otuz beş çoğaldıkça hayallerime telkinlerde bulunan meleklerimde çoğalırdı. 'Evet, tam da gördüğün gibi çıkacak, bekle' derlerdi. Beklerdim. Beklerdik. Beklemesini bilirdik. Beklemek, hayallediğim fotoğraflarıma aşıkça şiirler yazdıran melekler çoğaltırdı. Dilemeyi ve kıymet bilmeyi öğretirdi.

Ben, fotoğraf çekmeyi, çektiğim fotoğraflar o karanlık film rulusunun içinde beklerken öğrendim. Çektiğim fotoğrafı hayal ederek fotoğrafçı oldum. Fotoğraflarımı önce hayallerimde oluşturdum. Döne kıvrıla aktıkları film rulusunun karanlığından çıkıp düşlerimde dönmeye başlardı. Dilekler tutardım tam da istediğim gibi çıksın diye. Dileklerim tuttuğu için fotoğraf çekmeyi severdim. Bu yüzden fotoğrafladığım yerlere gittim. Fotoğrafladığım insanları, doğayı, dünyayı sevdim.

Yumuşak bir aydınlığın süzüldüğü camın üzerinde sere serpe sevişmeyi beklerdi benim fotoğraflarım.

Biz. Evet, sen ve ben, beklemeyi bilirdik!

Fatih Pınar

2 Nisan 2006/Radikal 2

